

CHIMÉRA

Vladimíra Kotra

Vladimíra Kotra

CHIMÉRA

2018

věnováno Gabi

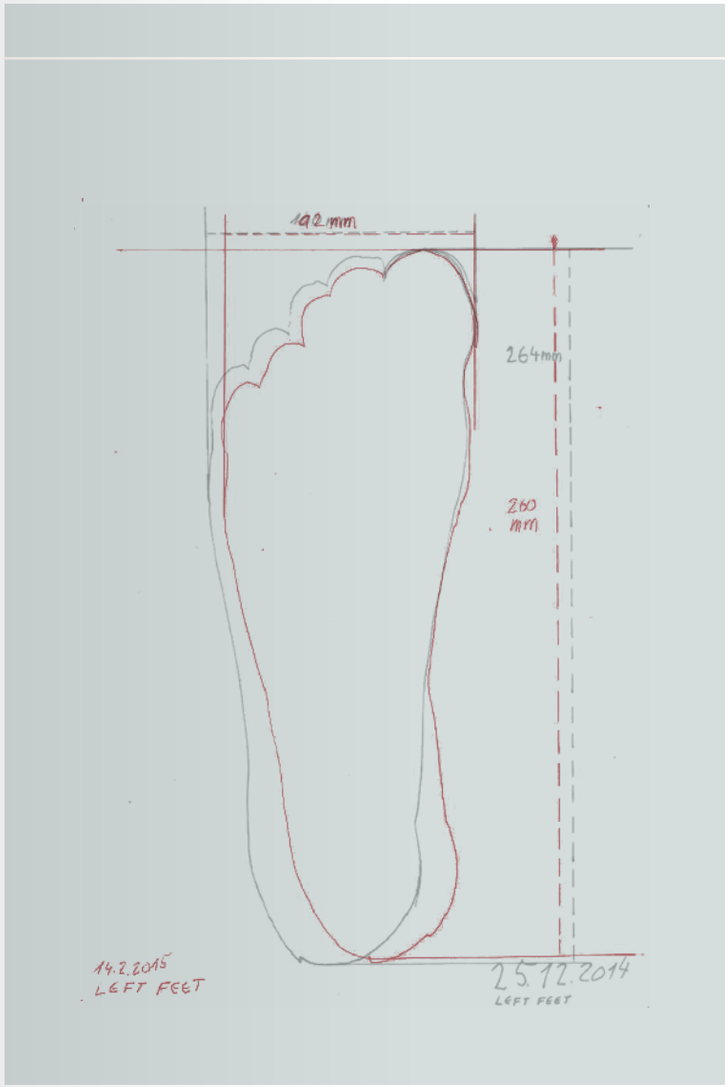
192mm
264mm
260 mm
14.2.2015
LEFT FEET
25.12.2014
LEFT FEET

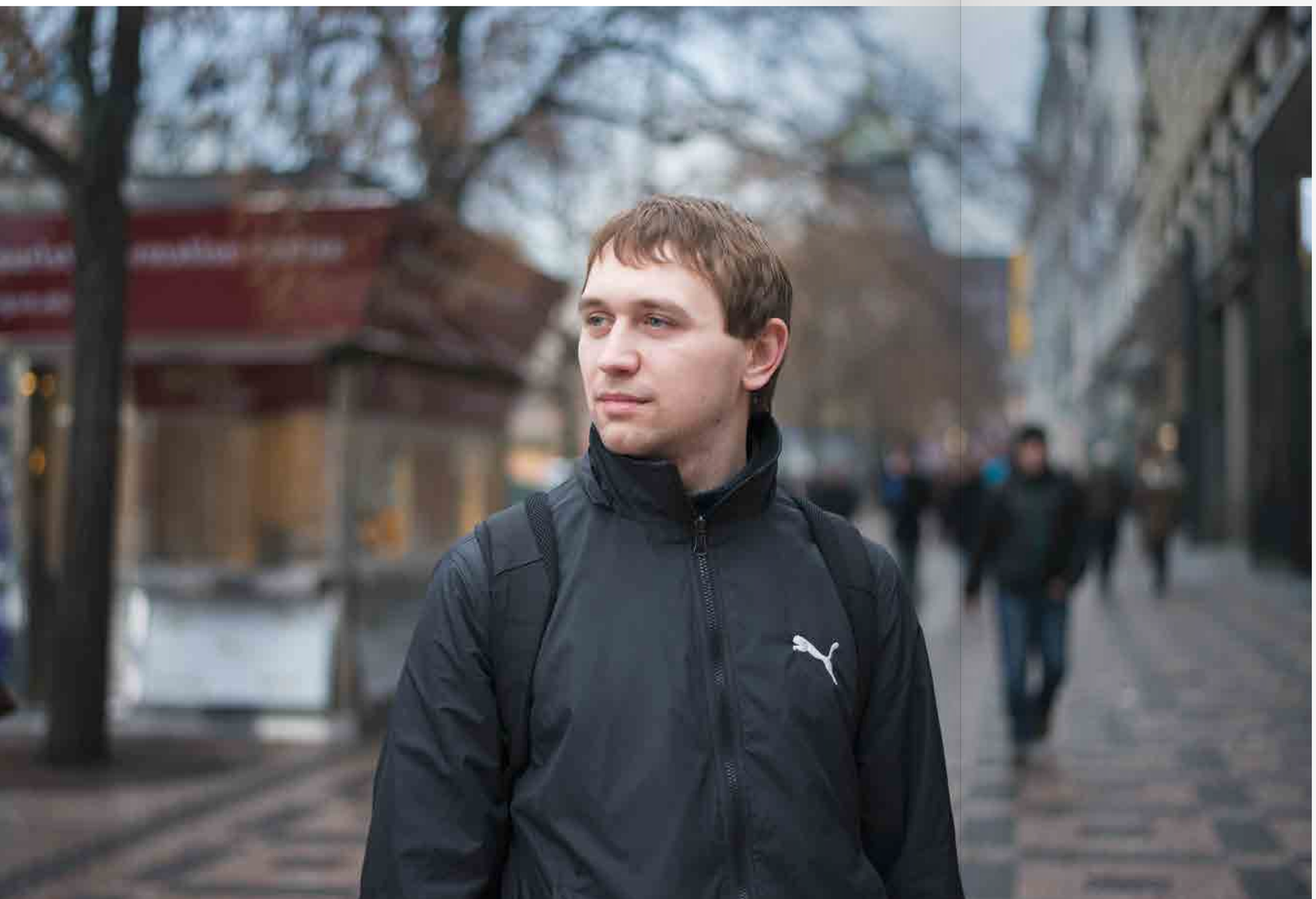

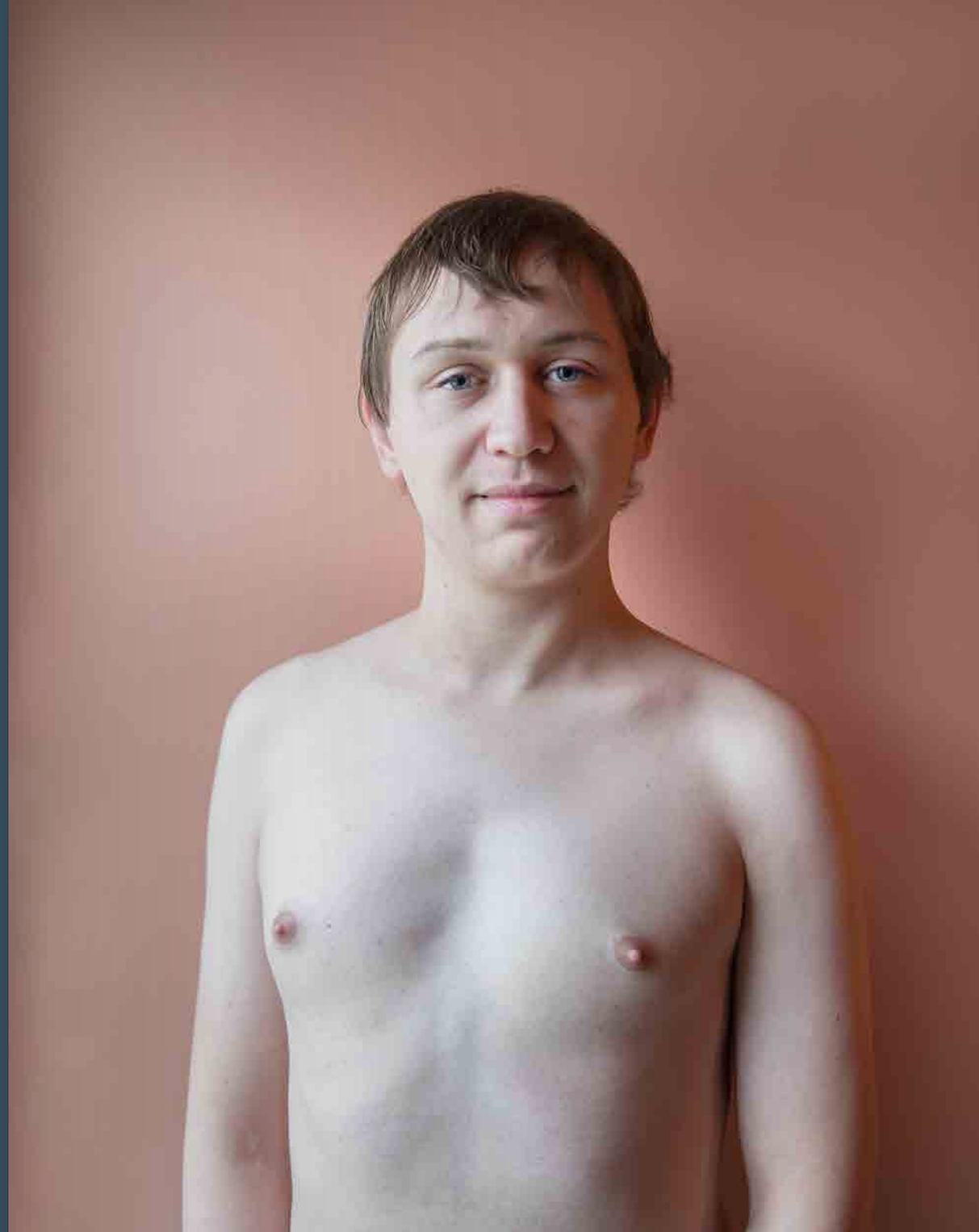

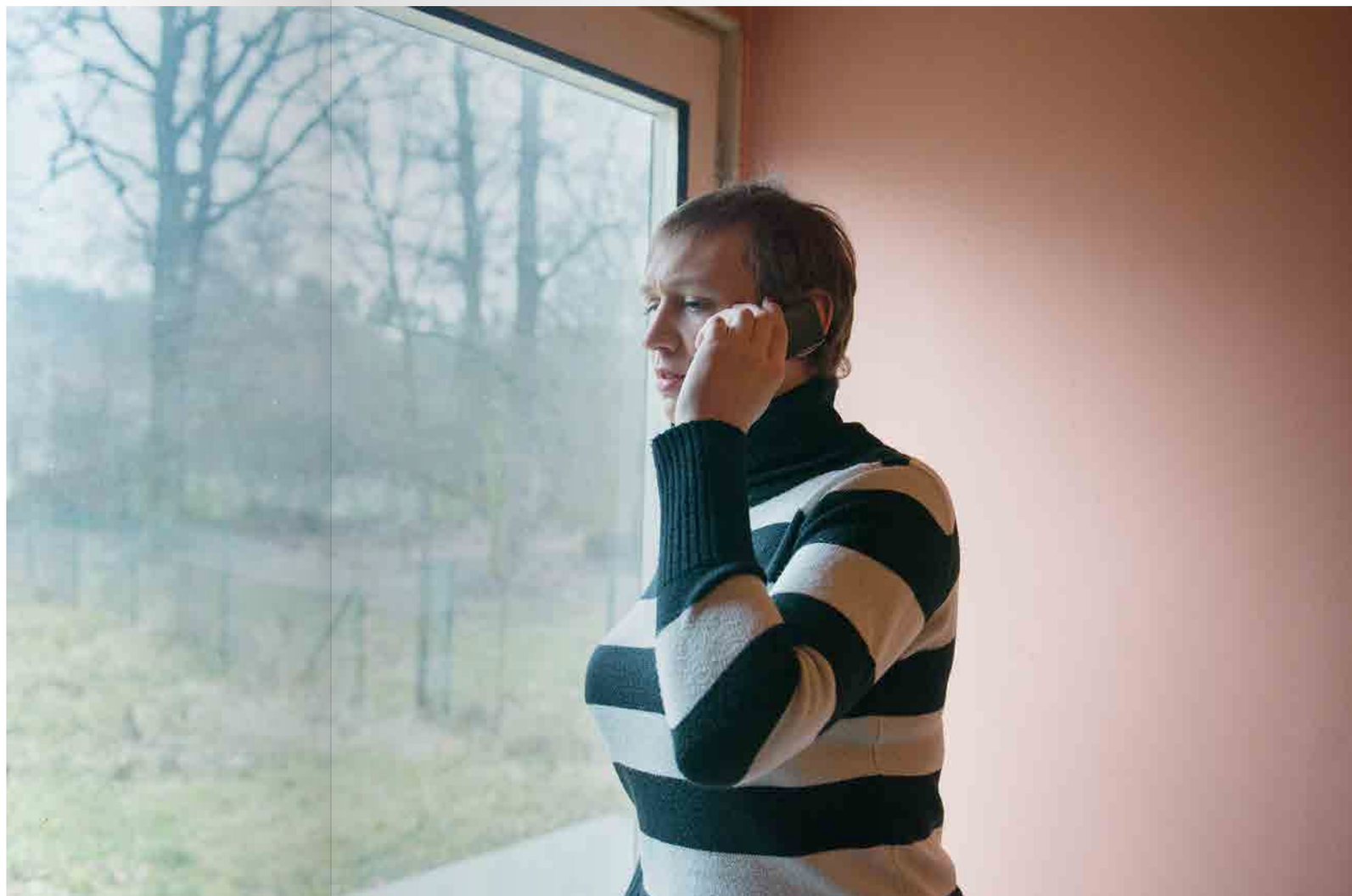

BÝT TRANS JE SUPER A JSEM NA TO HRDÁ!

Posted on 01/03/2015 by Gabi

Ahoj, jmenuji se Gabriela R. Novotná, je mi 27 let, žiju kousek od Prahy a jsem transsexuálka. Uvědomila jsem si to o sobě 1. listopadu 2014, i když náznaky byly už dřív. Největší asi v létě 2008 a 2011. A v pubertě vlastně taky, třeba když jsem na gay rande chodila s oholenýma nohama a v dámském spodním prádle. I „Gothic" jsem byla hlavně proto, že jsem „beztrestně" mohla mít namalované oči, pusu, nosit dámský kabát a kouřit cigarety dlouhou špičkou. Často si říkám takové to „Co by, kdyby?", ale nemá to cenu. Jsem tady a teď, čas vrátit nejde.

Po zbytek života si budu pamatovat první pocit, který mě zasáhl hned potom, co jsem si přiznala pravdu. Byla to úleva. Jako by ze mě spadnul obří kámen. KONEČNĚ, po všech těch letech hledání, zkoušení a marného stylizovaní se do něčeho VÍM, KDO A CO JSEM! Ulevilo se mi tak moc, že jsem z toho brečela další hodinu a půl. Pak se zapnul rozum a s ním otázka: „A co s tím budeš dělat?" Rozhodnout se pro změnu (teda spíš „nápravu") pohlaví trvalo asi 0,064 sekundy. Tak moc (a to si uvědomuji až zpětně) mě bolela a trápila moje mužská existence, že zahodit celý dosavadní život a začít znova nebylo děsivé, ani bolestivé. Bylo to krásné a osvobozující. Následující čtyři dny jsem byla jako na sluníčkovém tripu, který nikdy neskončí. Všechno bylo barevné a veselé, všichni byli šťastní a hodní. Teda aspoň v mojí hlavě :-D

A tak oprava mého pohlaví začala extrémně pozitivním prožitkem, který mi dal sílu na další měsíce a ke kterému se budu ve vzpomínkách ještě dlouho vracet. V dalších týdnech přišly méně veselé a psychicky hodně náročné stavy jako nenávist k vlastní podobě, znechucení ze sebe a výčitky, že jsem si to nepřiznala dřív. I ty se mi ale zvládaly celkem dobře, hlavně díky trans sekcím na Redditu, protože tam jsem viděla, že nejsem jediná, kdo má takové problémy a začala jsem to prostě brát jako součást procesu a něco, co je třeba překonat.

Nejdřív jsem se strašně bála to o sobě někomu říct. Nedokázala jsem si představit, jak budou ostatní reagovat. V tom mi zase Reddit moc nepomohl, přece jen vidět X příspěvků za sebou na téma „Rodiče/přítelkyně/manželka/kamarádi mě odvrhli, jsem úplně sama a nevím, co dělat" to člověku na sebevědomí nepřidá.

První komu jsem to o sobě řekla, byla moje žena Katka. Vzala to skvěle! Nejdřív jsem to ze sebe nedokázala vysypat, ale když mi konečně

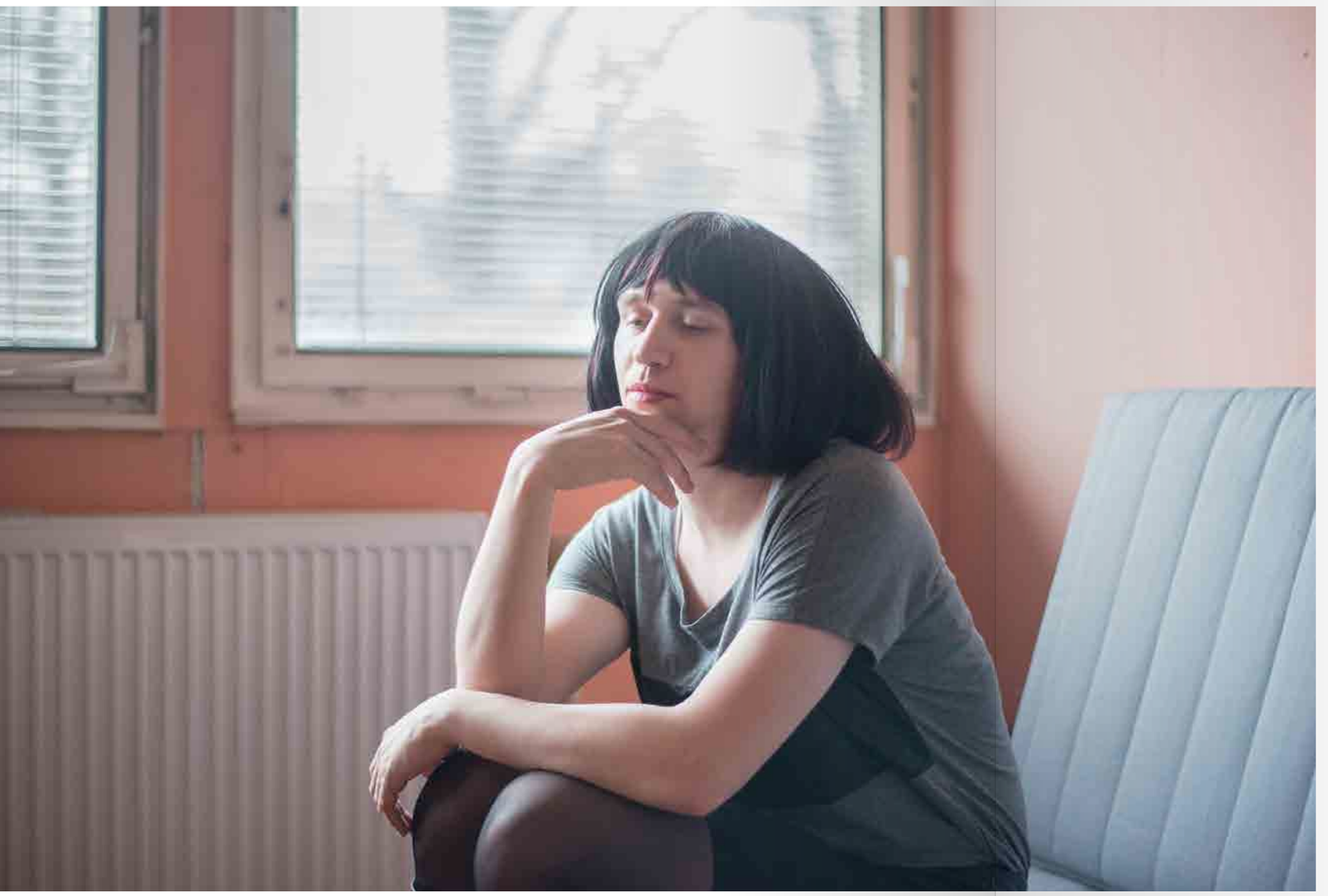

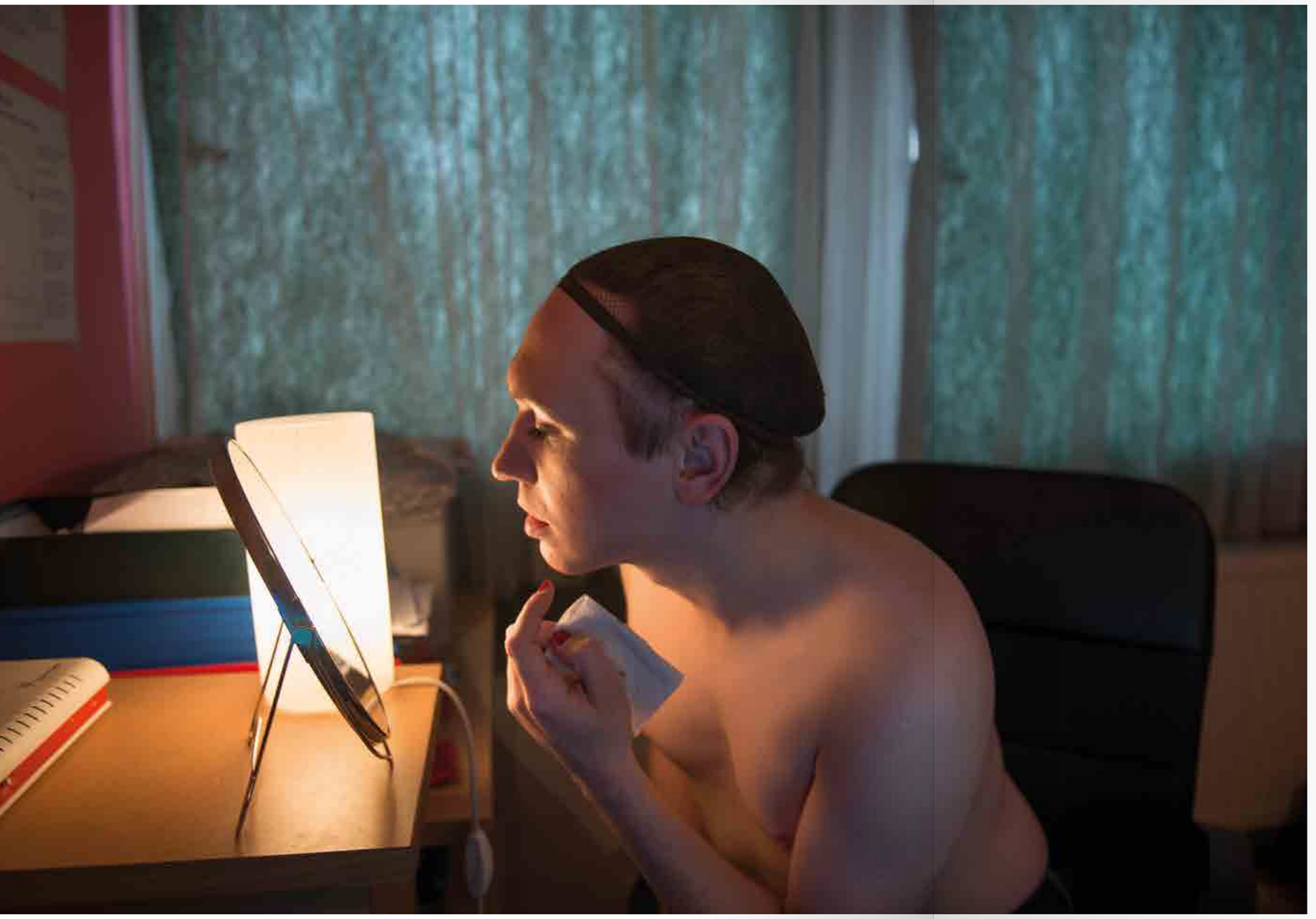

Čím víc beru hormony, tím víc poslouchám romantické sračky z 80. let. Korelace nebo kauzalita?

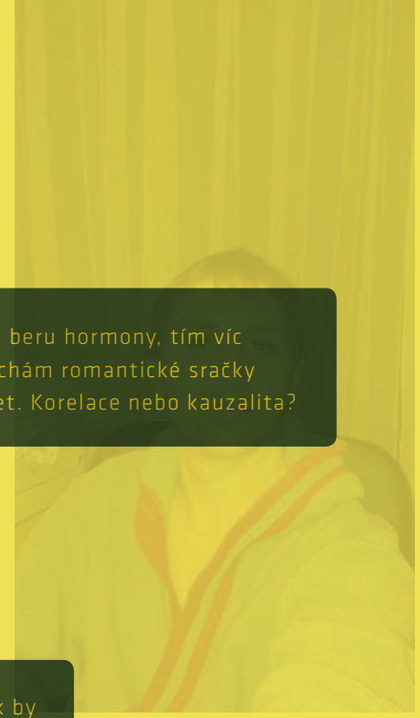

Lidi v MHD čumí jako obvykle. Jak by asi čuměli, kdyby viděli, co mám pod civilním oblečením?

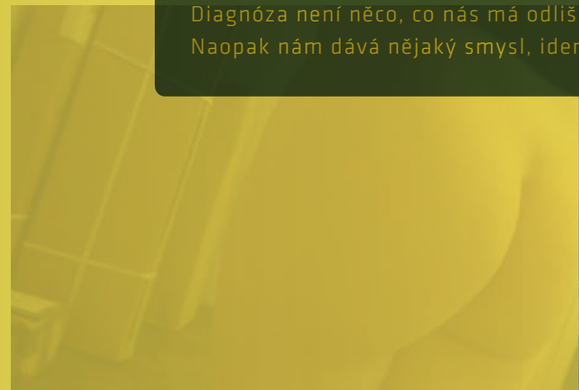

Diagnóza není něco, co nás má odlišit od zbytku společnosti. Naopak nám dává nějaký smysl, identitu.

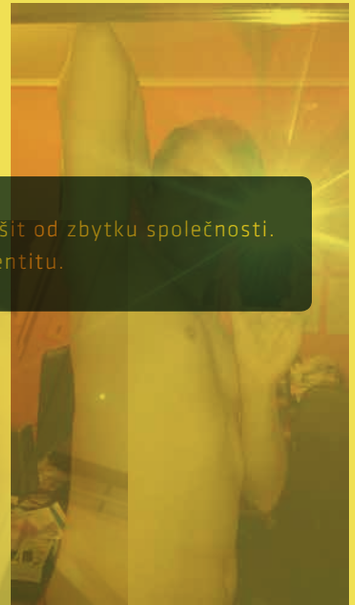

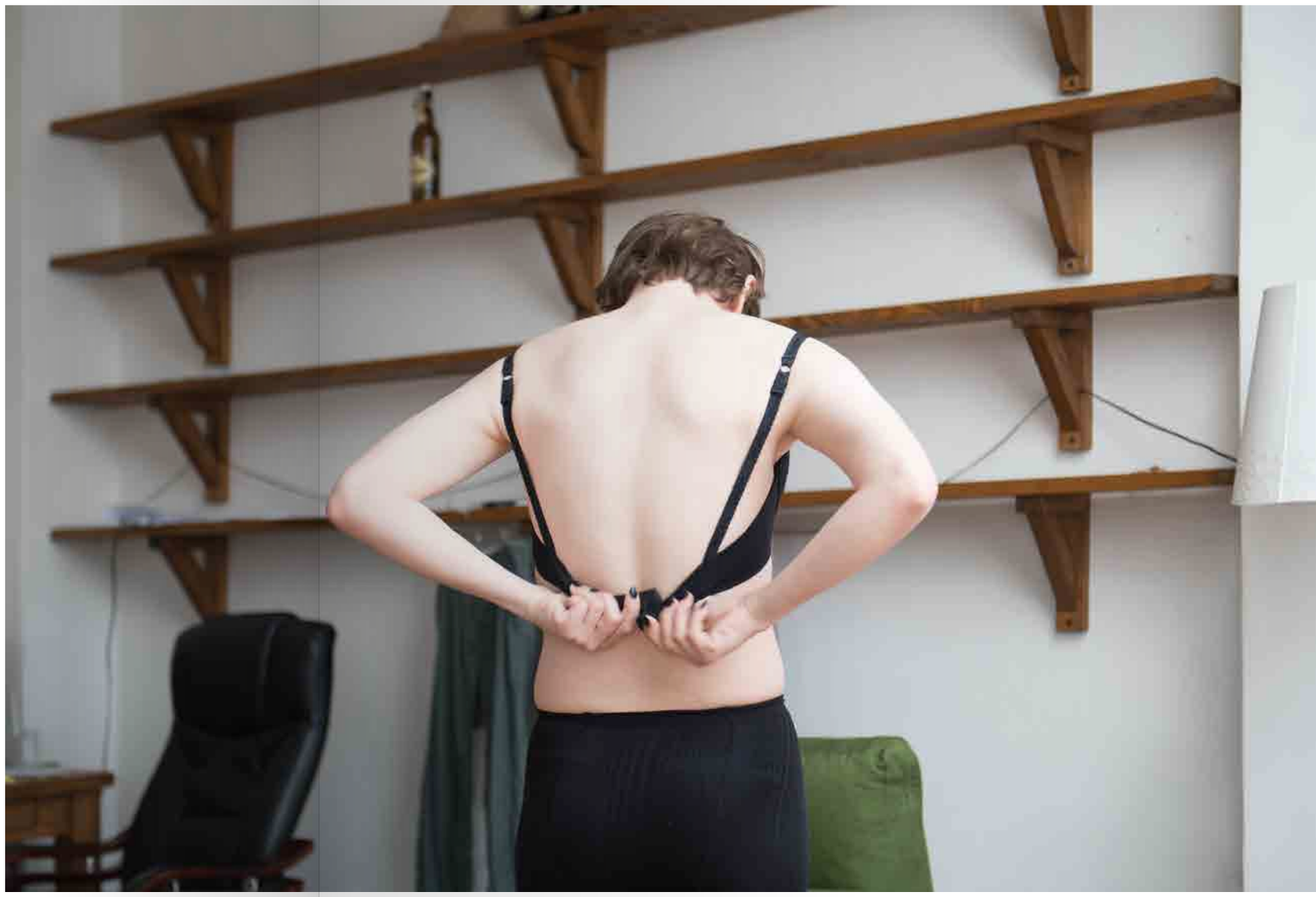

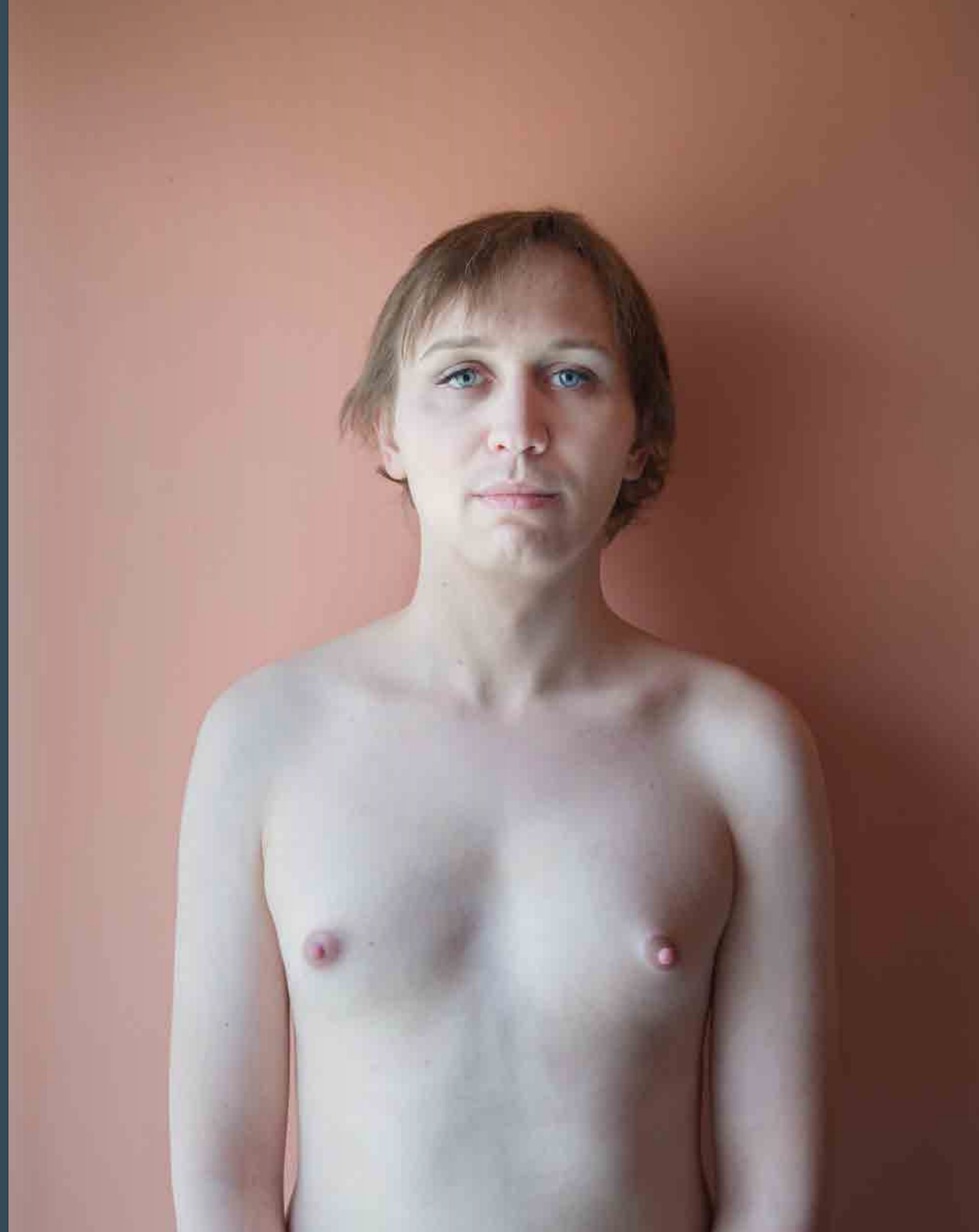

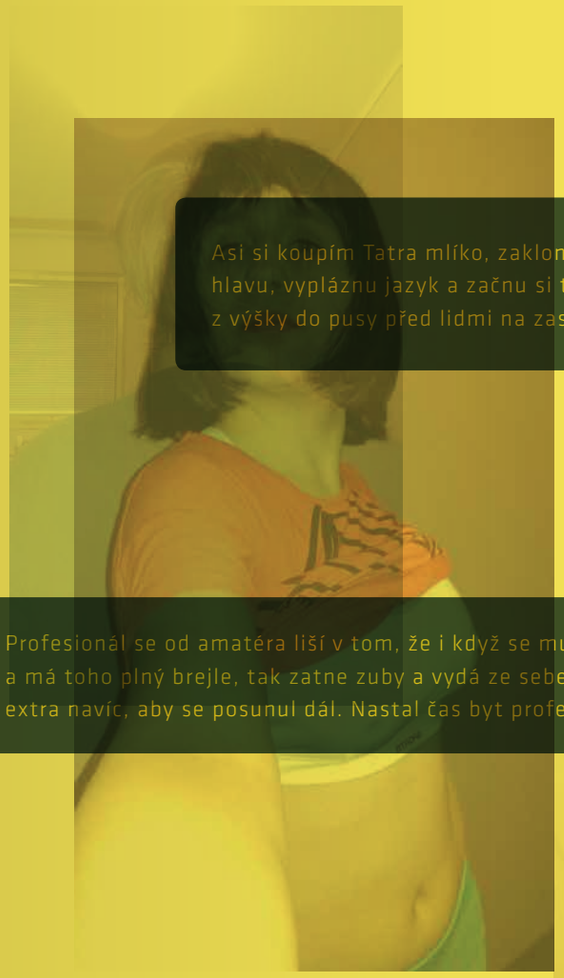

Asi si koupím Tatra mlíko, zakloním hlavu, vypláznu jazyk a začnu si to lít z výšky do pusy před lidmi na zastávce.

Profesionál se od amatéra liší v tom, že i když se mu nechce a má toho plný brejle, tak zatne zuby a vydá ze sebe něco extra navíc, aby se posunul dál. Nastal čas byt profesionálka.

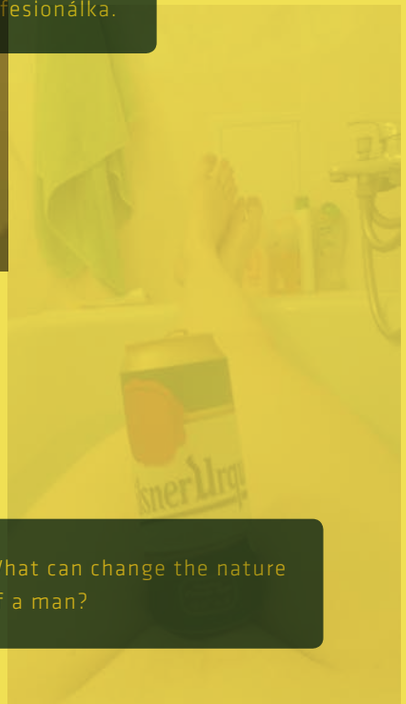

What can change the nature of a man?

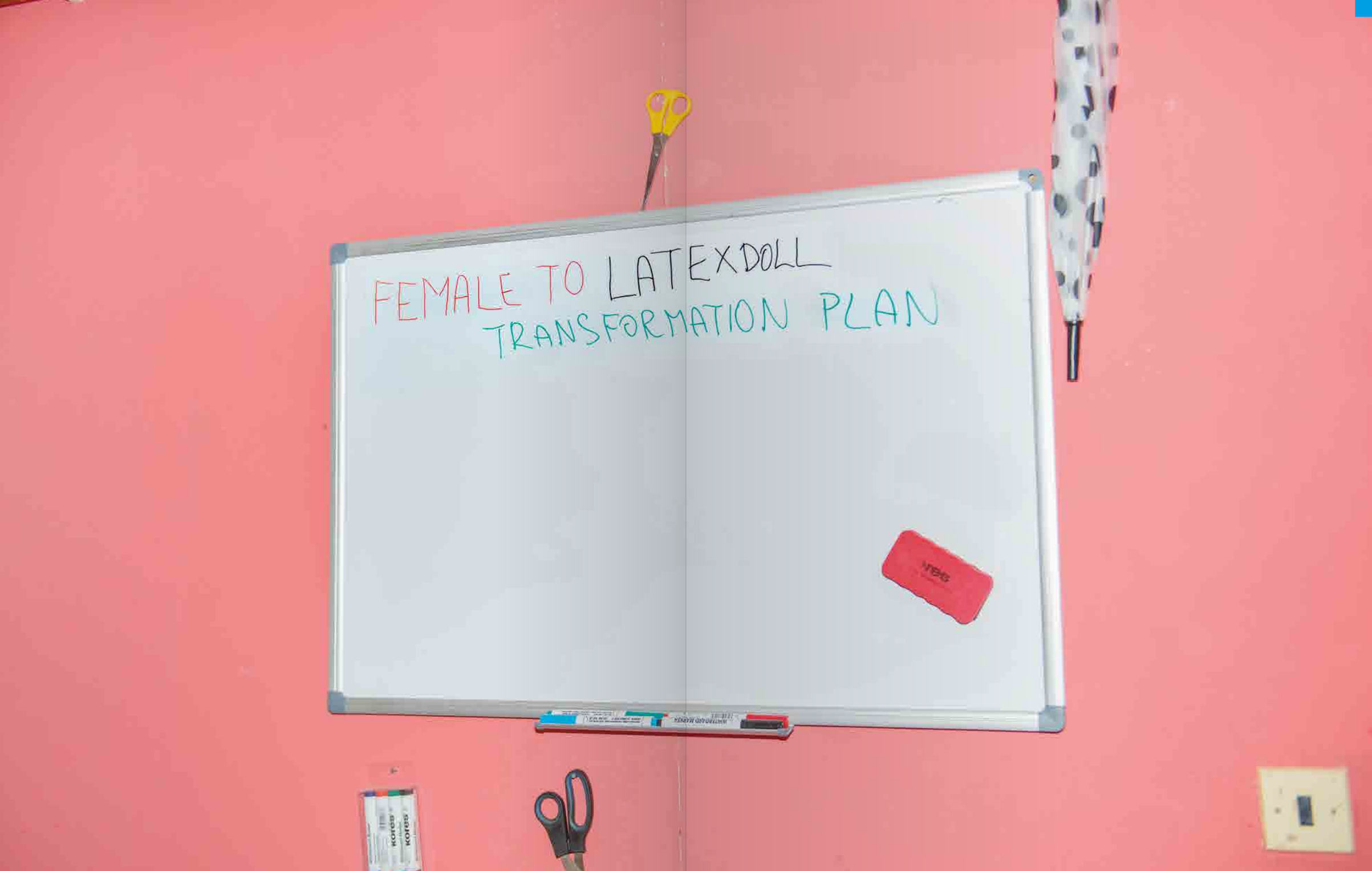
FEMALE TO LATEXDOLL
TRANSFORMATION PLAN

SEX, MASKA, PLÁŠTĚNKA

„Kde se vzaly atomy, ze kterých je poskládané moje tělo? Myslíme a tedy jsme, nebo musíme nejdřív být, abychom mohli myslet? Jak to, že je rychlost světla vždy konstantní? A proč těžká voda moderuje jaderné štěpení lépe než ta obyčejná? " Docela těžké otázky, nemyslíte? Moji rodiče si to asi mysleli taky, když jsem na takové věci začala ve čtyřech letech ptát. A nejspíš do toho proklínali mého dědečka, toho času vysokoškolského profesora v důchodu, že mi naplnil hlavu takovými „nesmysly".

Ale nebyla to jeho chyba. Narodila jsem se tak. On jen mé schopnosti rozpoznal jako první a pomohl mi je rozvíjet. Je to tak. Byla jsem takzvané „zázračné dítě", člověk s inteligencí v pásmu extrémního nadprůměru. Možná to zní jako super výhra a jízdenka do úspěšného života, ale mě na tom nic „zázračného" nepřišlo už tehdy a tím méně je tomu tak dnes. Být super chytrá má totiž i své stinné stránky, a není jich málo. První z nich je, že to de facto nejde vypnout. Ten mozek je tak výkonný, že se prostě do toho myšlení sám nutil. Neustále. Nedokázala jsem vypnout tak jako „normální" lidi, kteří si prostě sednou k TV, poslouchají hudbu, hrají na počítači nebo třeba sportují. To u mě vůbec nefungovalo.

Druhé negativum bylo, že jsem své rodiče rozumově převyšovala snad už od začátku. Ostatně to taky nebyli z prominutím žádní „lumeni", vyučený zámečník a uklízečka se základkou. Hloupí nebyli, to zas ne. Ale bohužel ta myšlenková propast byla mezi námi tak obrovská, že jsme se časem úplně odcizili a měli ke mně spíš pěstounský než rodičovský vztah. Navíc se v průběhu mého dětství začalo jejich manželství rozpadat a v rámci tohoto procesu přede mnou rozehráli své malé sobecké drama plné podlostí, intrik a používání mojí maličkosti jako zbraně proti tomu druhému. No a to náš vzájemný vztah pohřbilo úplně.

Třetí negativum bylo ze všech nejhorší. Absolutně jsem nezapadala do žádného kolektivu. Moji vrstevníci byli vůči mě naprosto mimo. Oni se teprve učili číst, psát a počítat a já jsem v té době vypočítala, kolik energie Slunce uvolní od roku 2000 až do své konečné přeměny v bílého trpaslíka o několik miliard let později. Pamatuji si naprosto přesně, jak jsem vykládala spolužákovi děj sci-fi filmu, který jsem viděla den předtím (myslím, že to byl Návrat do budoucnosti) a když jsem byla v půlce souvětí, tak jsem na něm viděla, jak vůbec nepobírá ani tu jednu větu, kterou zrovna říkám. Moje tehdejší slovní zásoba a stylistika vyjadřovaní byly prostě úplně mimo

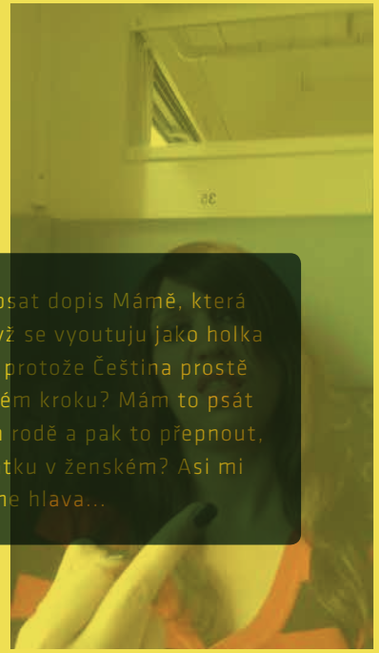

Jak mám sakra napsat dopis Mámě, která zatím nic neví, když se vyoutuju jako holka hned v první větě, protože Čeština prostě genderuje na každém kroku? Mám to psát nejdřív v mužském rodě a pak to přepnout, nebo hned od začátku v ženském? Asi mi z toho brzo bouchne hlava...

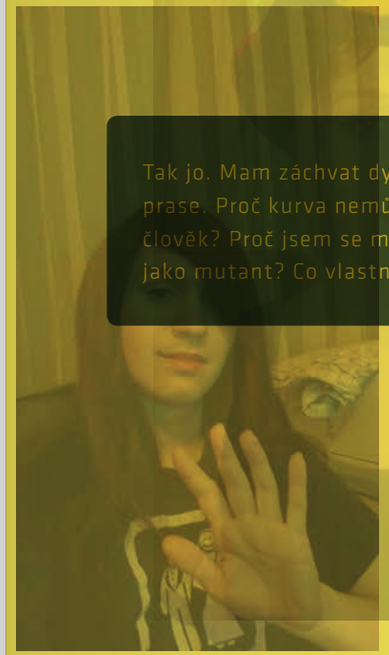

Tak jo. Mam záchvat dysforie jako prase. Proč kurva nemůžu být normální člověk? Proč jsem se musela narodit jako mutant? Co vlastně jsem???

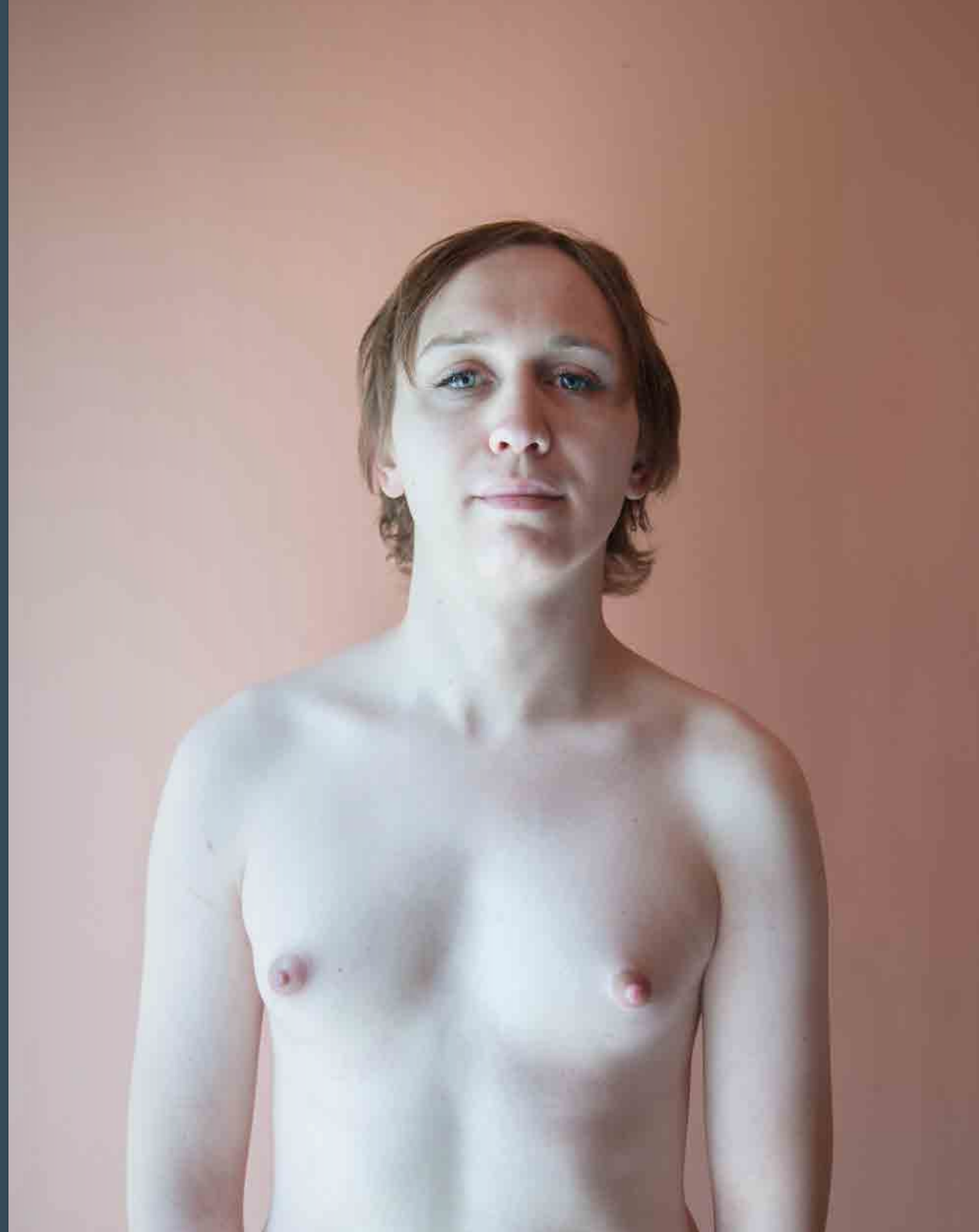

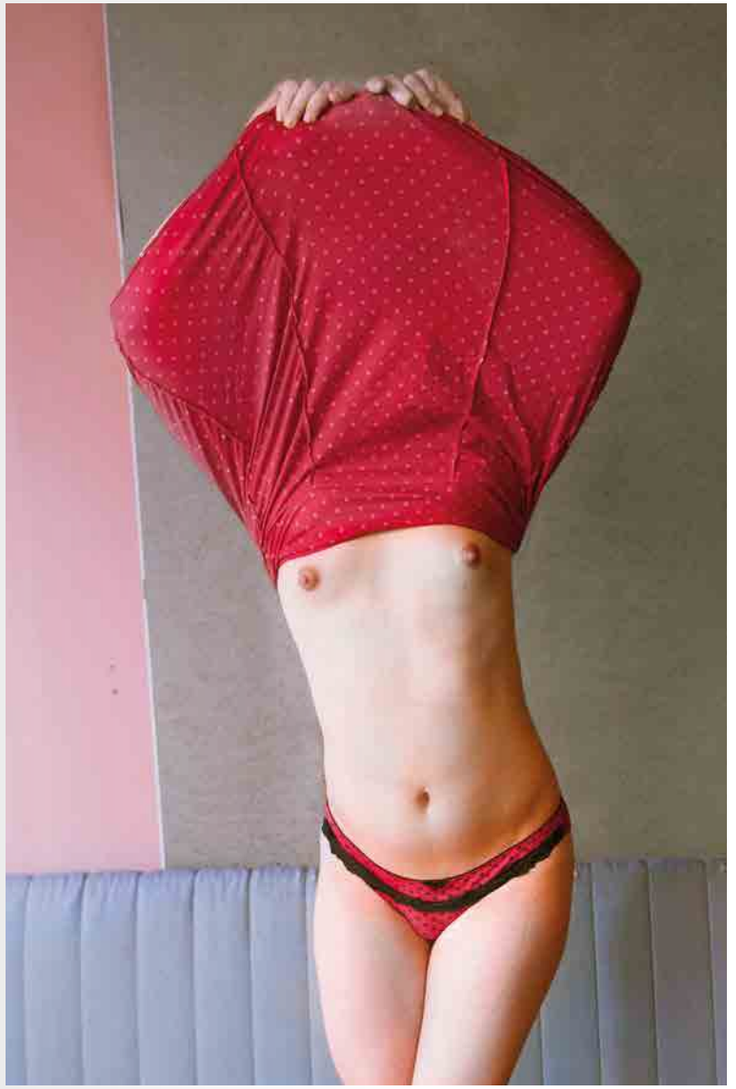

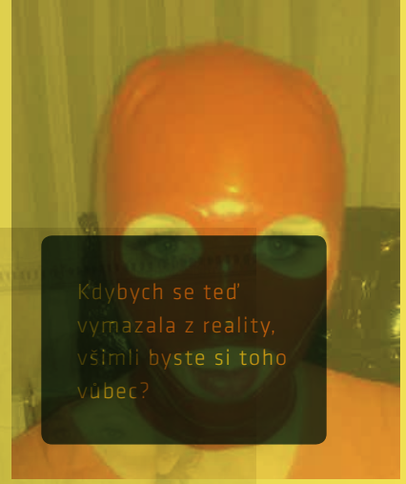

Kdybych se teď vymazala z reality, všimli byste si toho vůbec?

Další prázdný den...
Jak dlouho ještě?

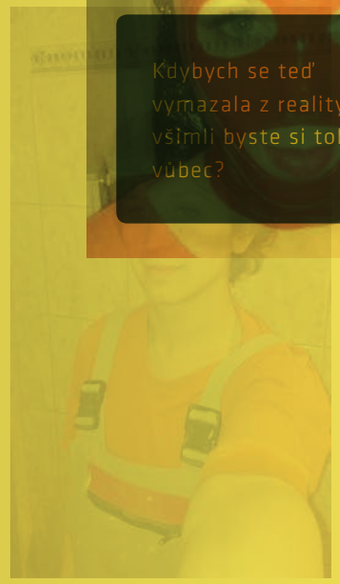

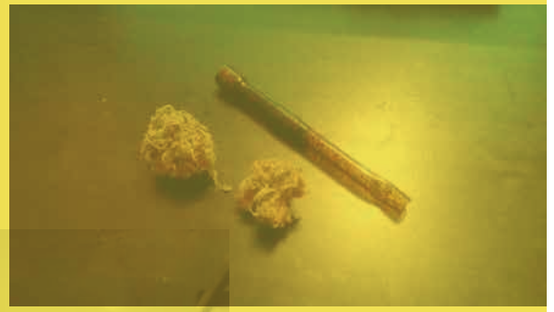

Tak a je to tady. Dostihnul mě poslední trans-dysforický dojeb, který mi dosud do skládačky chyběl. Sice můžu mít úžasný prsa, vagínu jak z porna, porcelánový ksichtík a splnit si většinu životních snů, ale nikdy, nikdy nebudu moct být pravá máma...

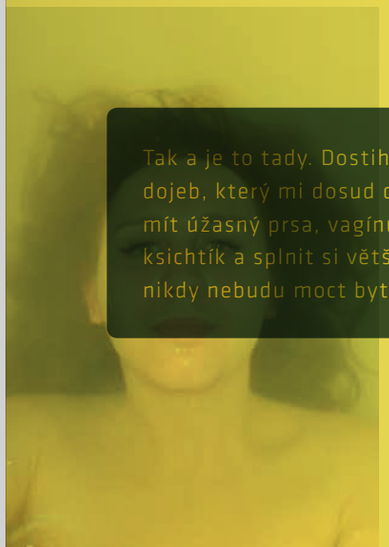

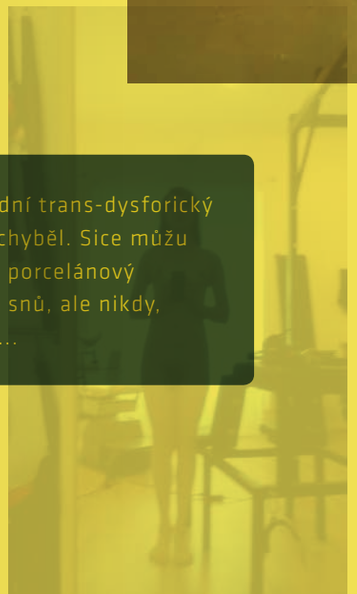

AHOJ MAMI

Jen ti chci říct, proč s tebou už do konce života nepromluvím , nechci tě už nikdy vidět a požádala jsem soud, abych tě mohla vydědit a nechat tě vymazat z rodného listu.

Není to proto, že jsi mě už pomalu od mimina používala jako zbraň proti vlastnímu otci ve vašich manželských půtkách a zničila jsi můj vztah k němu, není to proto, že jsi mi za těch mrzkých pár šupů nekoupila v první třídě vložky do bot a já mám teď ploché nohy. Není to proto, že jsi mě nevzala k zubaři, když jsem potřebovala a teď mi půlka zubů chybí, ani proto, že jsi mi nedovolila chodit zadarmo do kroužků a na jazyky, na které jsem tak moc chtěla.

Není to proto, že sis v mých 13 letech místo táty přivedla domů chlapa, se kterým si mě pak pět let psychicky týrala, ničila moje sebevědomí, a který mi nejednou vyhrožoval, že mě zabije nebo zmrzačí. Není to proto, že jsi kryla dalšího svého milence, který mě okradl a začala si s ním na své 45. narozeniny brát pervitin. Není to proto, že jsi mě nikdy neobjala, nepohladila mě, ani jsi mi neprojevila žádné jiné city a chovala jsi se ke mě spíš jako vychovatelka nebo pěstoun, než jako vlastní matka.

Je to kvůli tomuhle rozhovoru...:

Havířov, jaro 1993

Nudila jsem u sebe v pokojíčku, tak jsem si šla hrát za mámou do obýváku, ale ani tam nějak nebylo moc co dělat. Všechny knížky z knihovny už jsem měla přečtené, a tak má pozornost padla na štos dámských časopisů v televizním stolku. Pár jsem si jich vytáhla a začala jsem si je prohlížet. Nejvíc mě zaujal ten o vyšívání a při jeho čtení jsem si začala mluvit nahlas sama pro sebe o tom, jak je to všechno krásné, co si všechno nevyšiju a tak. V tom na mě promluvila máma:

Máma: „To ale nemůžeš.“

Já: „Proč ne?“

Máma: „Protože kluci nevyšívají, to můžou jen holky.“

Já: „Ale já chci taky.“

Máma: „Ne. Pak půjdeš s tátou do dílny, tam si můžeš hrát.“

Já: „Nechci do dílny! Chci si číst a naučit se vyšívat!“

Máma: „Kluci prostě nevyšívají! A do dílny půjdeš, táta to chce.“

Já: „Ale já nechci! Nechci do dílny, nechci s tátou chodit do hospody, ani jezdit na vandry! Nechci tyhle věci dělat.“

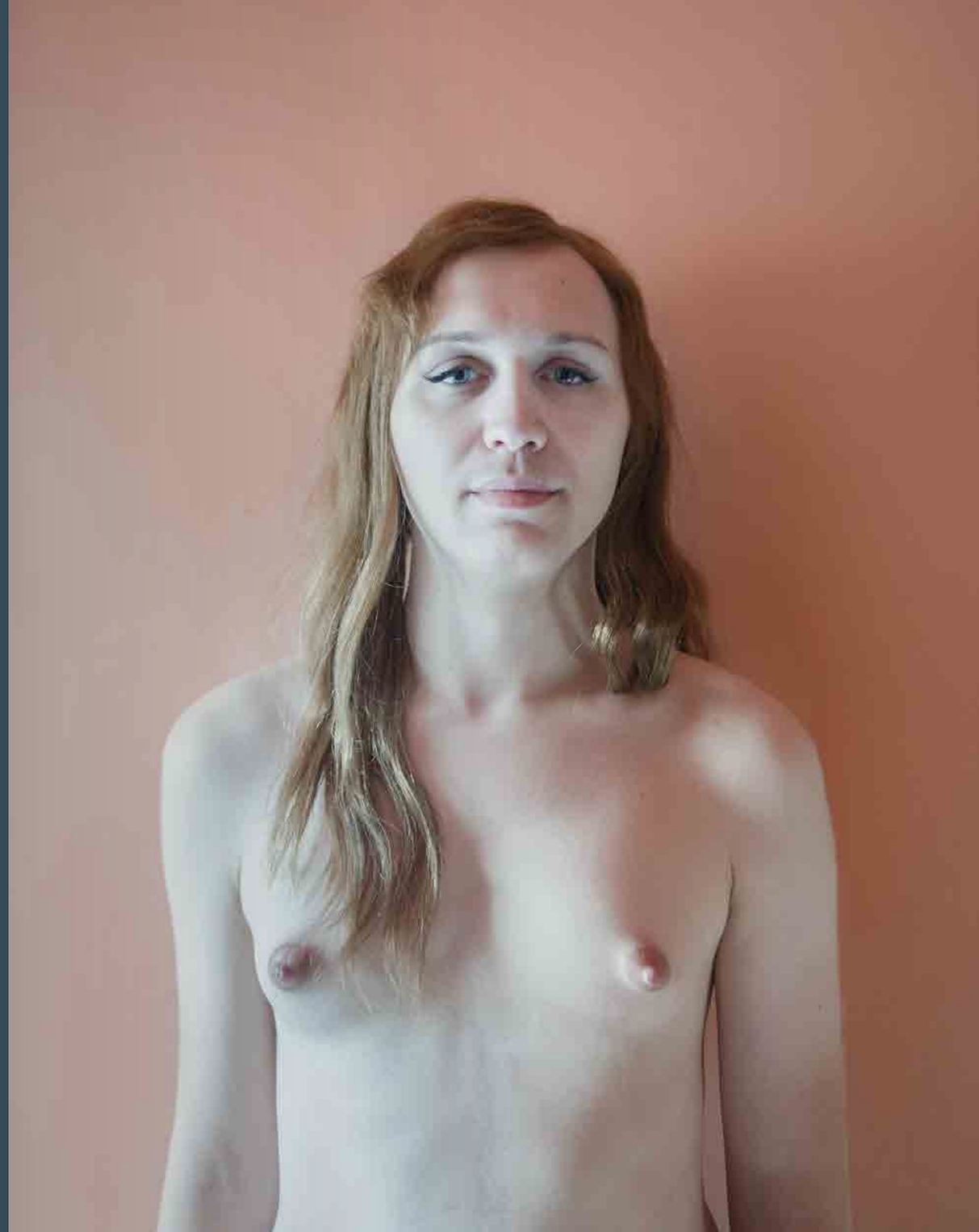

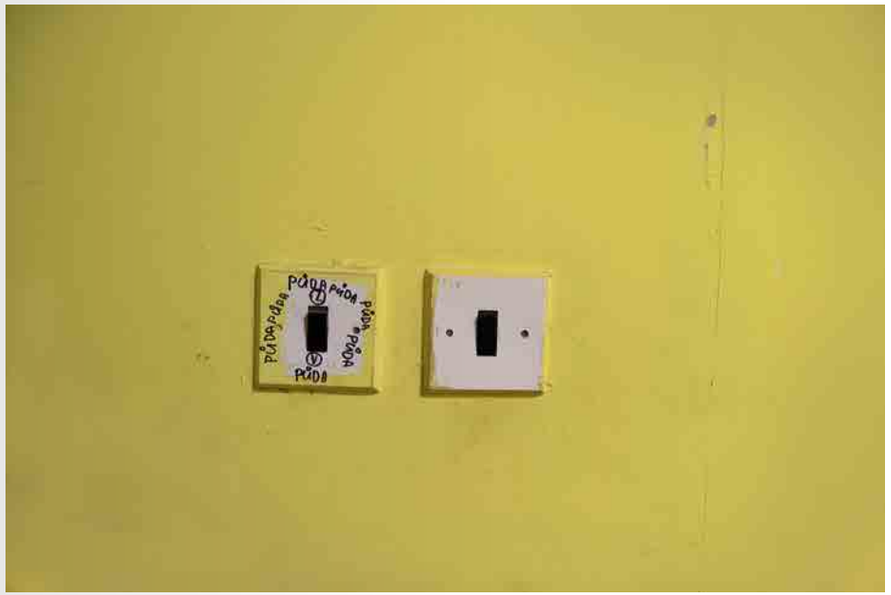
PÚDA
PÚDA
PÚDA
PÚDA
PÚDA

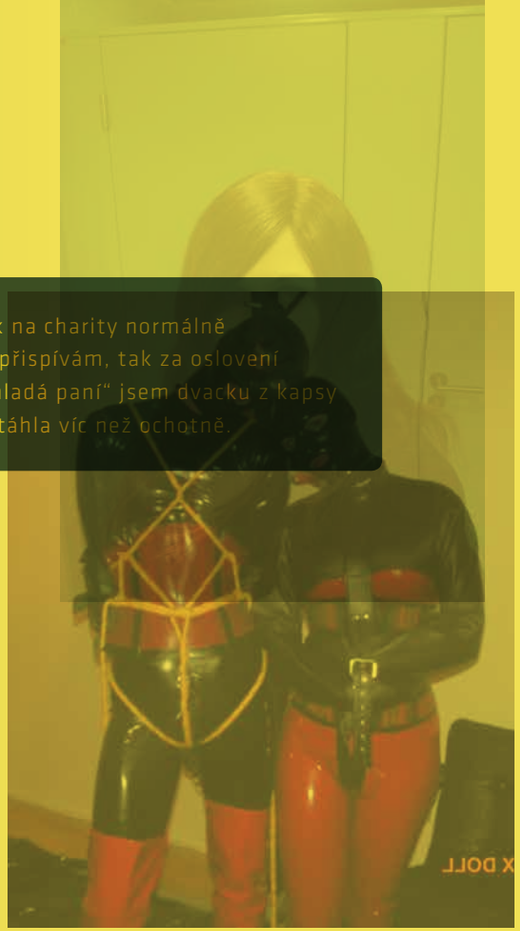

Jak na charity normálně nepřispívám, tak za oslovení „mladá paní“ jsem dvacku z kapsy vytáhla víc než ochotně.

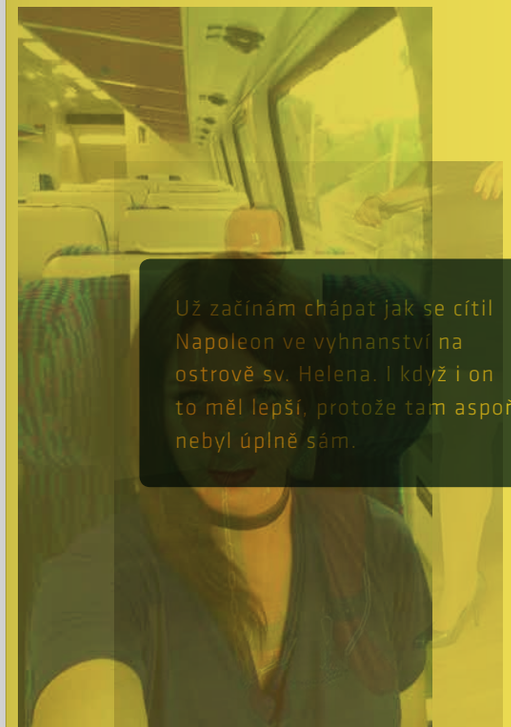

Už začínám chápat jak se cítil Napoleon ve vyhnanství na ostrově sv. Helena. I když i on to měl lepší, protože tam aspoň nebyl úplně sám.

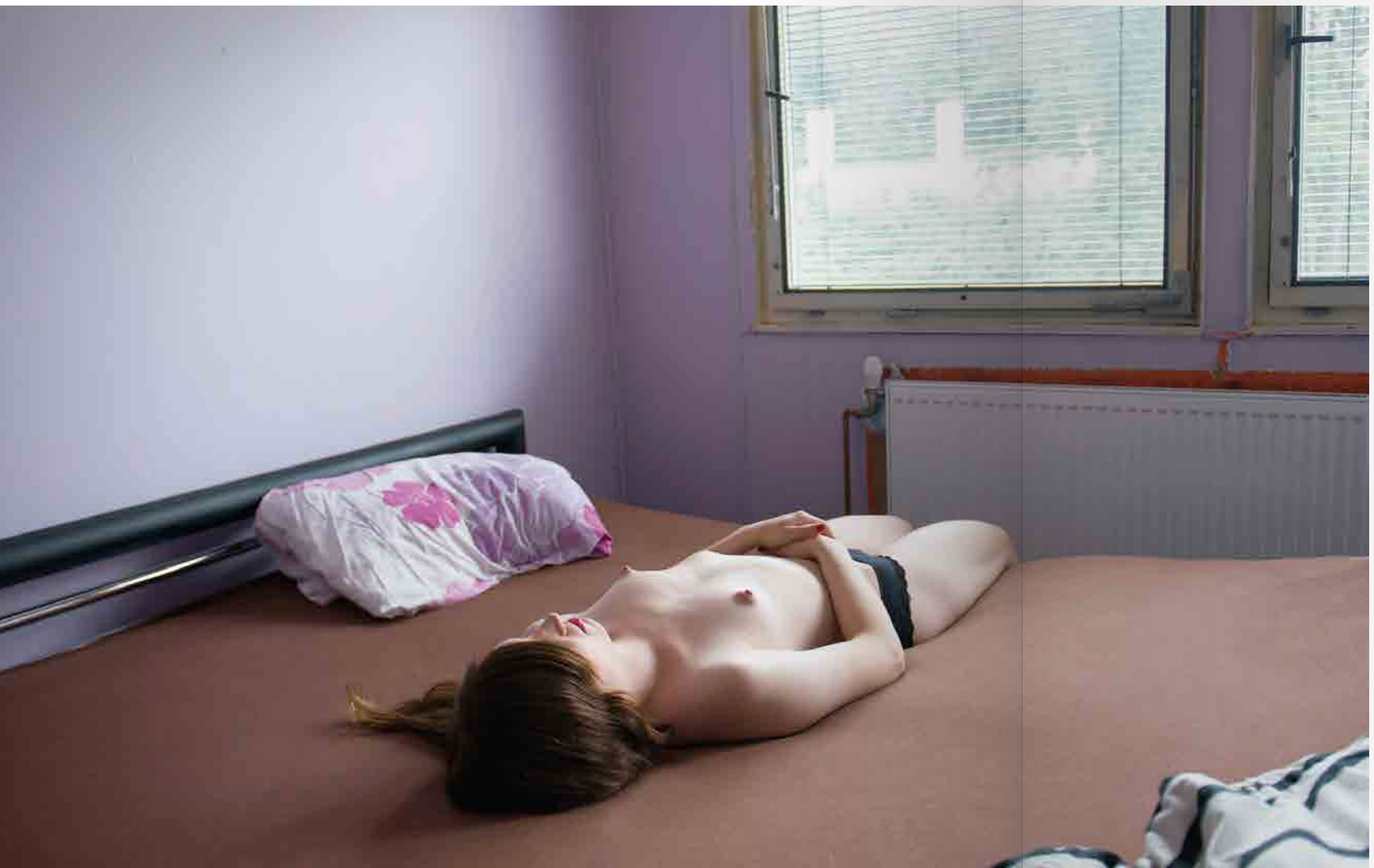

ISK*VIMEO

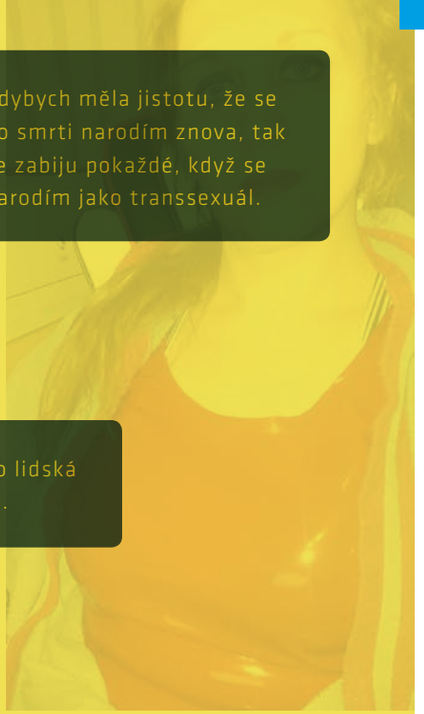

Kdybych měla jistotu, že se po smrti narodím znova, tak se zabiju pokaždé, když se narodím jako transsexuál.

Nějak už ani nevím, k čemu jako lidská bytost jsem. Už vím, k ničemu...

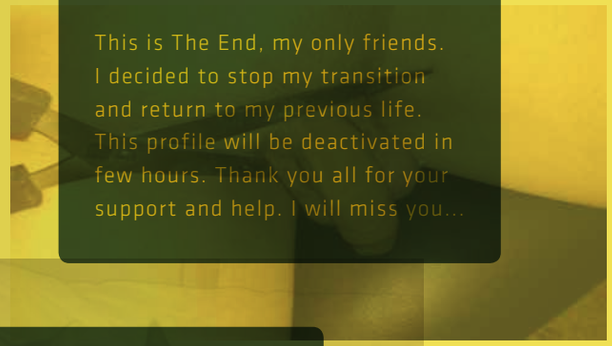

This is The End, my only friends. I decided to stop my transition and return to my previous life. This profile will be deactivated in few hours. Thank you all for your support and help. I will miss you...

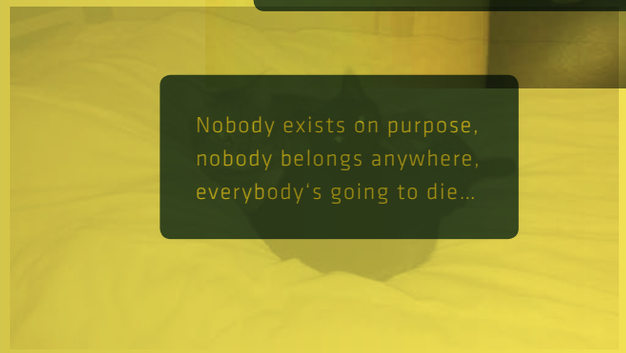

Nobody exists on purpose, nobody belongs anywhere, everybody's going to die...

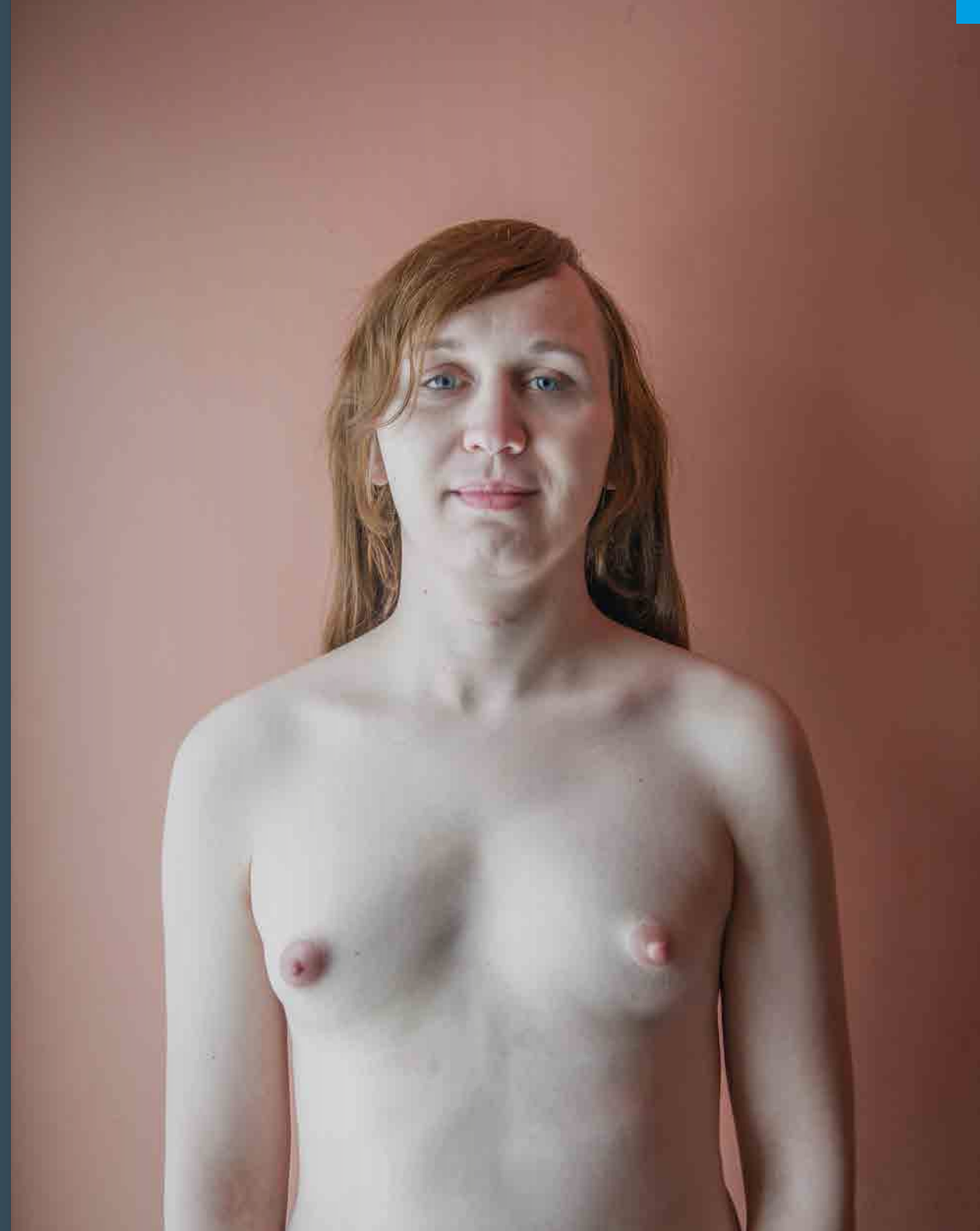

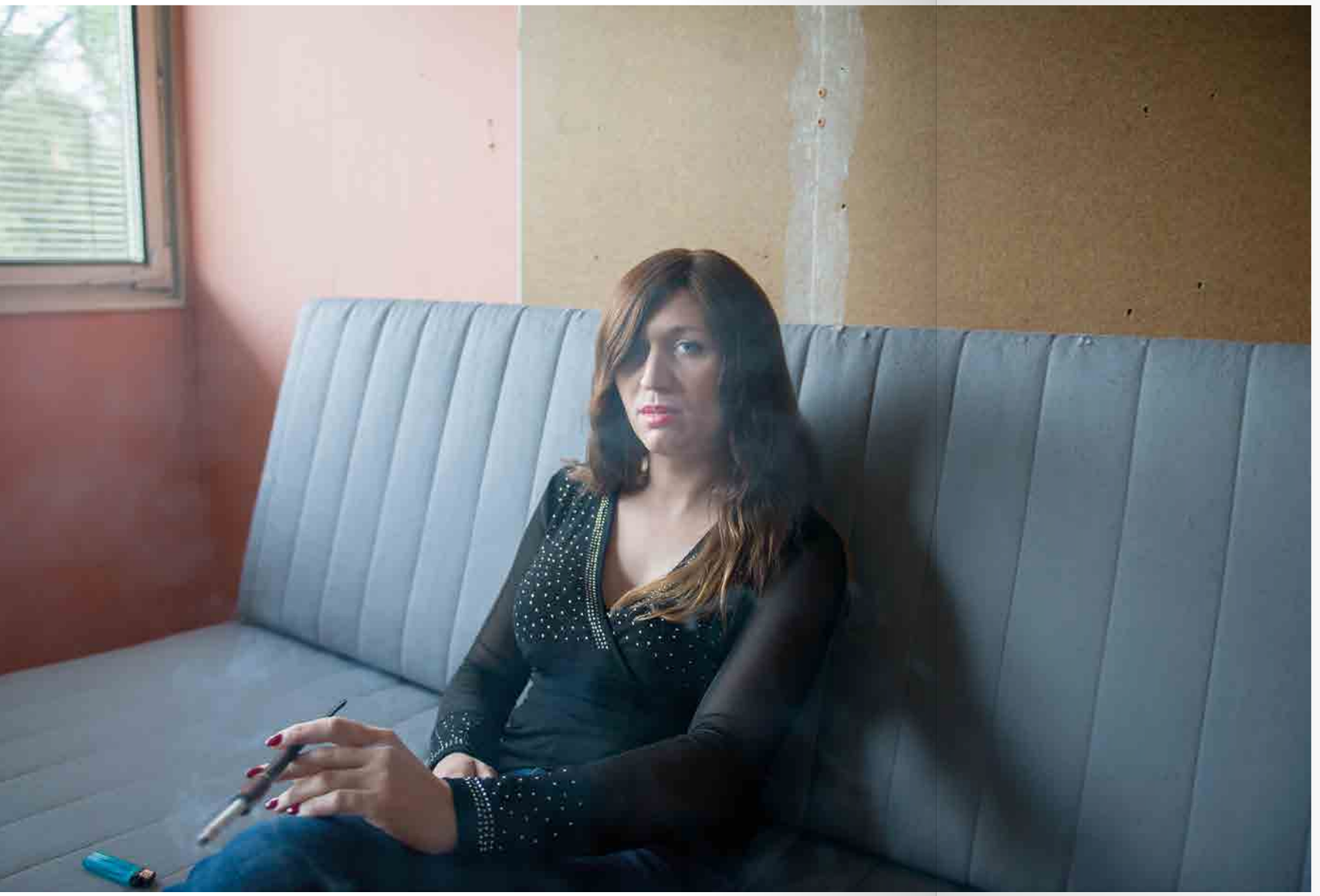

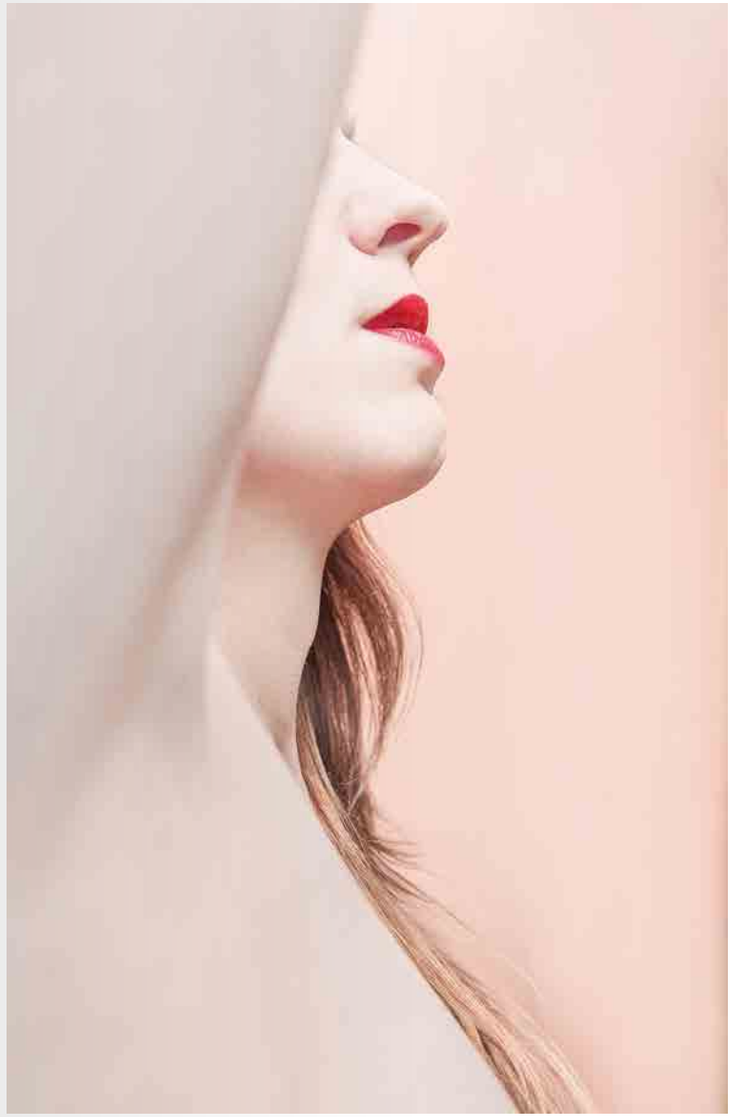

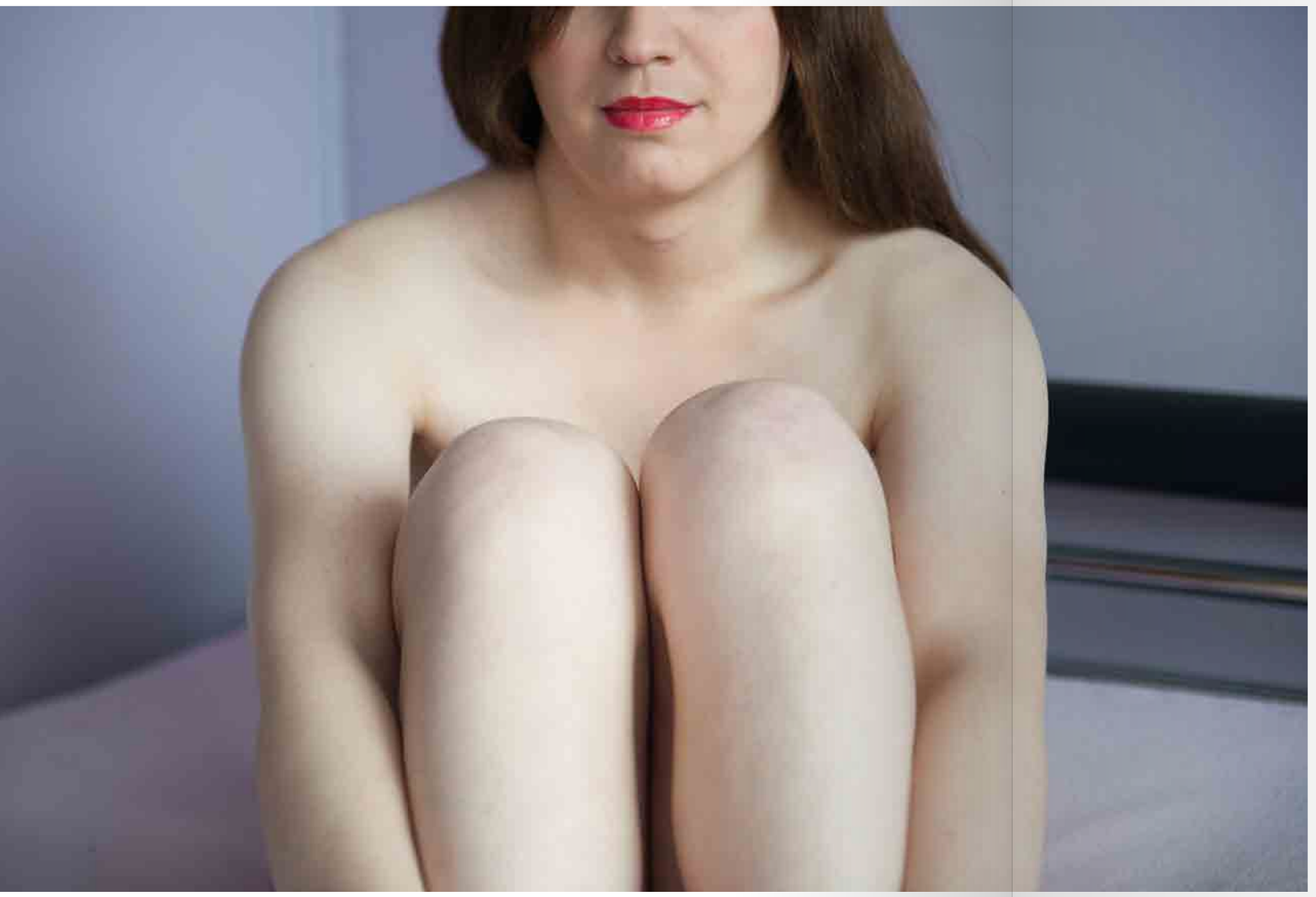

DOPIS NA ROZLOUČENOU

Posted on 21/10/2015 by Gabi

Ahoj všem, kteří budou tenhle dopis číst.

Pokud se Vám dostal do rukou, znamená to, že jsem mrtvá. Vím, že Vás to všechny moc štve a trápí a ptáte se sami sebe, jestli jste mi nemohli třeba nějak pomoct. Ne, nemohli. Nikdo mi nemohl pomoct od bolesti, která mě provázela každý den od rána do večera. A někdy i ve spánku. A co že mě to vlastně bolelo? Já sama. Moje vlastní existence. Moje vlastní ošklivé, testosteronem zmutované, bachraté a neforemné tělo, i moje hormony, depresemi a úzkostmi pokřivená mysl.Jak už jsem dřív napsala na svém blogu, je těžké vysvětlit, jak může někoho bolet „být“. Pokusím se to trochu přiblížit. Každý pohled do zrcadla, odrazu ve výloze nebo na vlastní ruce či nahé tělo ve mě vyvolává tak těžké znechucení, že se sama sobě divím, že z toho každý den nezvracím a že po mě lidi na ulici neházejí plesnivá rajčata a nechystají hranice pro mé upálení. Hormony nefungují. Aspoň ne tak, jak bych chtěla. Jediná pozitivní věc je, že mi rostou prsa. Jinak mi přijde, že ze mě dělají ještě většího mutanta, než jsem byla na začátku. Být transsexuál je hnusný a prostě to bolí a bolet bude. Teď už ne…

Další věc je, že musím chodit do té hnusné, špinavé, maskulinní práce montovat požární ucpávky. Každý den v práci zestárnu tak o týden. Moje už tak těžce zkoušené tělo dostává vší tou fyzickou námahou, špínou, prachem a potem takové pecky, že už pomalu vypovídá službu. Kotník se horší, nemůžu už ani pořádně chodit. Zuby mě bolí, protože nemám čas jíst nic jiného, než kaloriemi nabité sladkosti a energy drinky. Kůži mám samou modřinu, škrábanec nebo vyrážku a ruce jak stoletá stařena. Vlasy mám zničené a obličej jak struhadlo. Ale to není to nejhorší. Nejhorší je, že mě to strhává zpátky. Práce mě nutí chovat se jako „chlap“. Mluvím sprostě, chodím, jak kdybych měla v podpaží ježky a musím nosit ty špinavé posrané monterky. Ta práce ničí moje tělo a moji duši. Připadám si, že se prodávám jako šlapka. Že zrazuji všechno V CO věřím a co jsem. Mnohem raději bych byla opravdová šlapka, prostitutka. To by mě opravdu bavilo a naplňovalo, jakkoli bizarně to zní. Potíž je, že mě nikdo nechce. Nikdo nechce „holku s pérem“, která ho nepoužívá, protože se jí to hnusí. Nedokážu být „shemale“, minulý týden jsem to zkusila a bylo to hrozné. O fous horší než práce, bohužel…

EPILOG

Pavel byl spolužákem mého manžela Tomáše. Několik let se neviděli, ale poté, co jsme se přestěhovali ze Slezska do Prahy, se jeho návštěvy u nás staly samozřejmostí. Bavili se o politice, burze a dalších věcech, kterým příliš nerozumím. Proto jsem raději trávila čas ve vedlejším pokoji.

V té době Pavel ještě nic nevěděl. Měl „to" zjistit od lékařů až za několik let...

Ale jeho tělo se najednou ozvalo... Jednoho dne Pavel přišel s tím, že se cítí být ženou. Mé sympatie ke všemu neobvyklému ve mně vyvolaly touhu tuto proměnu zaznamenat. Pavel, od nynějška Gabi, souhlasila. Staly jsme se kamarádkami s ryze ženskými zájmy. Pomáhala jsem jí s líčením, než vyšla poprvé jako žena ven. Vybíraly jsme spolu paruku a nakupovaly. Téma transsexuality jsem s každým probírala. Všímala jsem si ženských i mužských pohlavních znaků na každém člověku a uvědomovala si křehké hranice mezi ženami a muži.

Gabi měla v mnohém štěstí. Už po třech měsících jí nasadili hormonální léčbu. Díky hormonům prožívala druhou pubertu a v této době jsem věřila, že se konečně našla. Byl to obrat o 360 stupňů. Můj „vanilkový" život Gabi nikdy příliš nezajímal, zatímco mne celá její osobnost stále více fascinovala a prožívala jsem všechno s ní.

Neměla to vůbec jednoduché... Zdrojem jejího příjmu bylo zavádění protipožární ochrany do budov. To ji slušně živilo, ale pro Gabi to byla „hnusná maskulinní práce", kterou nenáviděla, a tak s tím brzy skončila. Propadla latexu a otevřela si BDSM studio.

Pavel/Gabi vždy vybočovala. Píše o tom v článku z blogu „Sex, maska, pláštěnka". Tvrdí, že první sex měla v sedmi letech. Milovala oheň. Také tvrdí, že byla naprosto geniální dítě. Ověřeno pouze je, že ve dvanácti letech si sestavovala vlastní výbušniny. V hodinách chemie tvořila „bonga" ke kouření trávy. Když byla dítě, opustil je otec, a v patnácti ji opustila i matka (odjela pracovat do Anglie). Do osmnácti let toho Gabi zakusila hodně, včetně drog, kvůli kterým nakonec ani nedokončila osmileté gymnázium. Její IQ je přesto nadprůměrně vysoké.

V roce 2012 se Gabi/Pavel oženil a usadil v Praze. V roce 2013 jsme se začali vídat. Rok nato přišla diagnóza transsexuality. Místo Pavla k nám začala chodit Gabi. Život měl jít dál tím správným směrem. Gabi měla být konečně šťastná. Ale někde se to zvrtlo...

Na podzim 2015 Gabi zveřejnila na svém blogu „dopis na rozloučenou". Prostřednictvím Facebooku ho veřejně sdílela. Přečetla jsem si ho ráno před začátkem své směny v kavárně. Bylo mi příšerně. Všechny ty intenzivní prožitky, které jsem s Gabi měla, mě s ní silně propojily. A teď? Ten obrovský kus cesty, který ušla, měl být pryč...

V poledne přišla zpráva. Je živá! Povedlo se ji zachránit!

Omluvila se všem svým přátelům. Přiznala, že pochopila, že už takto nemůže dál, a domluvila si schůzku se svým psychiatrem, aby jí pomohl její úzkostně-depresivní stavy léčit. Od té doby se má víra ve šťastný konec začala rychle hroutit. Pár měsíců nato začala Gabi opět bláznit. Dohadovaly jsme se, přerušily fotografování a půl roku se neviděly. Mezitím přestala brát na chvíli hormony a chtěla všechno vrátit zpět a stát se opět Pavlem.

Měla velké dluhy.

Nakonec lékaři zjistili, že v raném stádiu matčina těhotenství se tělo Gabi spojilo s plodem její sestry. Gabino tělo je ze 75 % tvořené buňkami s chromozomy XX. Má dělohu, vaječníky i děložní hrdlo. Vnější genitál má chromozomy XY. Je to lidská chiméra s myšlením muže a touhou vypadat jako dokonalá žena.

Dnes, 3 roky od začátku proměny, se Gabi daří lépe. Splácí dluhy a šetří si na operaci v Thajsku. Vyřešila rozpory s bývalou ženou a celkově působí mnohem vyrovnaněji než kdykoliv dřív. Je to pro ni boj na celý život, přesto věřím, že jednou své štěstí najde.

Z pohledu transsexuálů jsme my všichni, kdo jsme se svým pohlavím spokojeni, šťastnými lidmi. Z pohledu nemocných jsou šťastní zdraví a podobně... A přesto to tak často není. Klademe si nové a nové cíle v domnění, že nás jejich naplnění uspokojí, místo abychom si uvědomili, že často šťastní jsme — právě teď. Jsme otroky sami sebe, svých přesvědčení, toho, co je nebo není dokonalé v obraze našeho vysněného světa, který si ale vysníváme vždycky jen my sami.

Přeji všem lidem, ať si své štěstí uvědomují a dokážou sebe samé přijímat s láskou takové, jací jsou. Všem transsexuálům či intersexuálům to přeji obzvlášť.

Gabi, děkuji!

V.

Vladimíra Kotra

CHIMÉRA

koncept knihy, fotografie, epilog Vladimíra Kotra
selfie fotografie, blogové příspěvky a statusy Gabi Novotných
grafická úprava Richard Procházka
spolupráce Tomáš Hliva, Otakar Matušek
anglický překlad Jiří Měsíc
jazyková korektura Libuše Mohelská
tisk B-Print s.r.o.
knihařské zpracování Tiskárna Helbich
náklad 10 kusů

Vytvořila Vladimíra Kotra s podporou Institutu tvůrčí fotografie
Slezské univerzity v Opavě a Studentského grantového systému SU SGS 1/2018.
© Vladimíra Kotra
Česká Republika
2018

www.vladimirakotra.cz

ČESKÁ REPUBLIKA - OBČANSKÝ PRŮKAZ
PŘÍBĚLA
Pavel
12.08.1987
M
Česká republika
27.04.2019
IDCZEPRIBELA<<PAVEL<<<<<<<<<<<<<<
1128806196CZE8708128M1904275559 1<<<6
GY
ŠKOLNÍ ROK 2004 - 2005